

Eiendomme, og imod den taler Alt, hvad der overhovedet taler imod at omlægge gamle Eiendomsfalter, der i Aarenes Lov have udjævnet sig ved Kjøb og Salg, ligesom det vilde være en Opgivelse af det uhyg som Resultat af omhyggelige Overveielser fremkomne Lovgivningsprincip i Loven af 19de Febr. 1861. Ogsaa Lovens som Kjøbstabsbestatningen udenfor Kjøbenhavn af 11te Februar 1863 gaaer ud paa at gjøre Bestatningen af de faste Eiendomme til en vis Grad uforanderlig, i alt Fald for et længere Tidsrum.

Smilbertid er der i Loven af 14de Decbr. 1857 § 6 holdt aaben en Omregulering af Kjøbenhavns Grundtaxt baade indenfor og udenfor Boldene, og det er ogsaa bekendt, at der af Kjøbenhavns Communalbestyrelse er bevilget et passende Beløb aarligt for at samle Materialier til et saadant Arbejde, ved at tilveiebringe Oplysninger om samtlige de Momenter, der kunne komme i Betragtning ved Bedømmelsen af hver enkelt Eiendoms Skatteerue. Ligesom det derfor ogsaa af denne Grund vil være rigtigt at udsætte Forhandlingerne om en Forandring i Bestatningen af de Kjøbenhavnske Eiendomme, maa Udvalget i alt Fald erklære, at da der hverken foreligger bertill sigtende Indstillinger fra Communalbestyrelsen eller Regjeringen, vilde det ikke see sig istand til at tage en saa indviklet Sags Fremme i sine Hænder. Det af Grundeierforeningen opstillede Princip, at lægge Indtægterne af Eiendommene til Grund for deres Bestatning som faste Eiendomme, vilde i Grunden falde sammen med en Indkomstskat af faste Eiendommes Udbytte, og som det sees Aede baade til vidtløftige, idelig tilbagevendende Uudersøgelser og til en ikke ringe Bevægelighed i denne Deel af Bestatningen. Forslaget gaaer ogsaa langt videre, end der tidligere har været paatænkt, da det ikke blot forlanger en Ophævelse eller Samarbejdelse af Grundtaxtmatriklen, men ogsaa Afskaffelse af Rigningen efter Areal, og det gaaer ligeledes meget videre end Loven af 11te Februar 1863 for Kjøbstæderne, da denne Lov dog paabyder, at en Deel af Skatterne skal lignedes efter en Maalestok, hvorved Beliggenheden ikke kommer i Betragtning (§ 12). Udvalget kan derfor i alt Fald for Tiden ikke

anbefale Principet og tilraader saaledes, at der indtil videre ikke foretages Forandringer i denne Deel af Loven af 19de Februar 1861.

Hvad den personlige Bestatning, den communale Indkomstskat angaaer, da antager Udvalget, at der ikke kan være noget Spørgsmaal om at forlade denne Bestatning, der synes at have svaret til de Forventninger, som med Billighed kunde stilles til den, og efterhaanden at vinde større Anerkjendelse. Der vil kun være Tale om at fuldstændiggjøre Lovgivningen og at afhjælpe Ulydigheder og Tvivl, samt at lette Udførelsen.

Det blev dengang erkjendt, og maa af Udvalget erkjendes for at være en stor Ubillighed, at Personer, der have deres daglige Bredrift i Kjøbenhavn og derfor hente deres Indtægter, kunne undgaae at bidrage til Stadens Fornødenheder ved at vælge deres Opholdssted for den Tid, som de ikke anvende til Erhverv, udenfor Kjøbenhavn, fleste lige ved Grændsen, et Forhold, der især sættes ved den uheldige Begrændsning mellem Kjøbenhavn og Frederiksberg Sogn, men som ogsaa vil vinde større og større Betydning i Forhold til andre Communer, eftersom Forbindelserne fremmes ved Jernbaner, Sporveje og deslige. Det er frem for Alt ubilligt, at Næringsveie, der tidligere kun kunde drives af Personer, der vare bosatte i Kjøbenhavn, og som nu kun kunne drives ifølge Næringsadkomsten, der hidrøre fra Kjøbenhavn og ikke kunne benyttes uden der, nu gaae fri for Bidrag til de Udgifter, uden hvilke de i det Væsentlige ikke kunde drives, blot fordi Udøverne af dem til visse Tider af Døgnet tage Ophold udenfor Stadens Grund. Alt Indkomstskatten træder i Stedet for Næringskatten, der ikke fordi man vilde befrie Indtægterne af Næringsfor Bestatning,